

იოელის წიგნი და ლაოდიკეის მეშვიდე დღის ადვენტიტური ეკლესია — ოცდათოთხმეტი

Jeff Pippenger

2026-01-27

ნომერი ოცდათოთხმეტი

იმისათვის, რომ უდაბნოში იყოს ხმა, უნდა არსებობდეს უდაბნო. 2023 წლის ივლისში გაისმა ხმა, რომელმაც მიუთითა, რომ იუდას ტომის ლომი მაშინ ხსნიდა თავისი თავის შესახებ გამოცხადებას, როგორც ეს გადმოცემულია გამოცხადების წიგნის პირველ თავში. შაბათის, 2020 წლის 18 ივლისის, იმედგაცრუებამ დაიწყო გამოცხადების მეთერთმეტე თავის სამნახევარი დღე, რომელიც დასრულდა შაბათს, 2023 წლის 30 დეკემბერს. იმ შაბათს, 2020 წლის ივლისის შემდეგ პირველად, Future for America-მა საჯაროდ ისაუბრა Zoom-ის მეხვედრაზე.

მას შემდეგ იესო ქრისტეს გამოცხადება თანდათანობით იხსნებოდა. იგი დაიწყო სიტყვა „ჭეშმარიტების“ გამოცხადებით, რომელიც შემდეგ აღქმულ იქნა, როგორც სამსაფეხურიანი ჩარჩოს გამომხატველი, რაც ებრაული ანბანის პირველი, მეცამეტე და ოცდამეორე ასოებით არის მოხაზული და რომლებიც ერთად მოყვანისას ქმნიან სიტყვას „ჭეშმარიტება“. სამი საფეხური, რომლებიც სიტყვა „ჭეშმარიტების“ ჩარჩოში იყო წარმოდგენილი, იყო ძველი ჭეშმარიტება, ახალ გარემოში დადგენილი.

წლების განმავლობაში ჩვენ ვაჩვენებდით, რომ ეზოს, წმიდა ადგილისა და უწმიდესის სამი საფეხური პარალელური იყო სულიწმიდის სამ მოქმედებასთან: როგორც იგი ეზოში ცოდვაში ამხილებს, წმიდა ადგილას სიმართლეს აცხადებს და უწმიდესში ასამართლებს. ჩვენ გამოვავლინეთ, რომ ეს სამი საფეხური მთელ ღვთის სიტყვაში ვლინდება, თუმცა 2023 წლისათვის ყველა ეს გაგება „ჭეშმარიტების“ ჩარჩოს მეშვეობით განდიდდა. ძველი ჭეშმარიტების აღება და მისი ჭეშმარიტების ახალ ჩარჩოში მოთავსება არის ის, რასაც ქრისტე აკეთებს, როდესაც თანდათანობით ხსნის თავისი სიტყვის ბეჭდებს. „უდაბნო“, რომელიც 2023 წელს დასრულდა, წარმოადგენს წინასწარმეტყველურ „აღსასრულის ჟამს“, როდესაც წინასწარმეტყველება იხსნება. ეს წინასწარმეტყველება არის იესო ქრისტეს გამოცხადება, რომელიც არის „ჭეშმარიტება“.

„მაცხოვრის დროს იუდეველებს ჭეშმარიტების ძვირფასი მარგალიტები ისე ჰქონდათ დაფარული ტრადიციისა და იგავ-არაკების ნაგვით, რომ ჭეშმარიტისა და ცრუს გარჩევა შეუძლებელი იყო. მაცხოვარი მოვიდა, რათა მოეშორებინა ცრურწმენისა და დიდხანს ნალოლიავები შეცდომების ნაგავი და ღვთის სიტყვის მარგალიტები ჭეშმარიტების ჩარჩოში დაედგა. რას იზამდა მაცხოვარი, ახლა ჩვენთან რომ მოსულიყო ისე, როგორც იუდეველებთან მივიდა? მას მოუწევდა მსგავსი საქმე — ტრადიციისა და ცერემონიების ნაგვის მოცილება. იუდეველები ძლიერ შეძრულნი იყვნენ, როცა მან ეს საქმე აღასრულა. მათ ღვთის თავდაპირველი ჭეშმარიტება თვალთახედვიდან დაკარგეს, მაგრამ ქრისტემ იგი კვლავ გამოაჩინა. ჩვენი საქმეა ღვთის ძვირფასი ჭეშმარიტებების გათავისუფლება ცრურწმენისა და

შეცდომისაგან. რაოდენ დიდი საქმეა ჩვენთვის მონდობილი სახარებაში!“ Review and Herald, June 4, 1889.

ეს არის „ჩვენი საქმე, რომ გავათავისუფლოთ ღვთის ძვირფასი ჭეშმარიტებანი ცრურწმენისა და შეცდომისაგან“ და „ღვთის სიტყვის სამკაულები ჭეშმარიტების ჩარჩოში ჩავსვათ“. 2023 წელს უფალმა წარმოადგინა ჭეშმარიტების ჩარჩო იმ სტრუქტურაში, რომელიც წარმოდგენილია სიტყვით „truth“. ეს ჩარჩო თვალსაჩინოს ხდის ღვთის „თავდაპირველ“ ჭეშმარიტებებს.

„ცდომილების მტვერმა და ნაგავმა ჭეშმარიტების ძვირფასი სამკაულები დაფარა, მაგრამ უფლის მუშაკებს ძალუძთ ამ საგანძურთა აღმოჩენა, რათა ათასებმა სიხარულითა და ძრწოლით შეხედონ მათ. ღვთის ანგელოზები იქნებიან თავმდაბალი მუშაკის გვერდით, მიანიჭებენ მადლსა და ღვთიურ განათლებას, და ათასები მიიყვანებიან დავითთან ერთად ლოცვამდე: „განახვნე თუალნი ჩემნი, და გულისკმა-ვყო საკვრველებანი შუკულისა შენისანი.“ ჭეშმარიტებანი, რომლებიც საუკუნეთა განმავლობაში უხილავი და უგულებელქმნილი იყო, ელვარედ იფეთქებს ღვთის წმიდა სიტყვის განათებული გვერდებიდან. ეკლესიები, რომელთაც მოისმინეს, უარყვეს და გათელეს ჭეშმარიტება, უმეტესად უკეთურად მოიქცევიან; ხოლო „გონიერნი“, ისინი, ვინც გულწრფელნი არიან, გაიგებენ. წიგნი გახსნილია, და ღვთის სიტყვები აღწევს იმათ გულებამდე, რომელნიც მის ნებას შეცნობას ესწრაფვიან. ზეციდან გარდმომავალი ანგელოზის ძლიერი შემახილისას, რომელიც მესამე ანგელოზს უერთდება, ათასები გამოიღვიძებენ იმ გაბრუებიდან, რომელმაც საუკუნეთა განმავლობაში მსოფლიო შეიპყრო, და იხილავენ ჭეშმარიტების სილამაზესა და ფასეულობას.“ Review and Herald, December 15, 1885.

„უფლის მუშაკები“, რომლებიც არიან „ბრძენნი“ და „პატიოსანნი“, „გაიგებენ“ და „აღმოაჩენენ“ „საგანძურებს, რათა ათასებმა შეხედონ მათ სიამოვნებითა და მოწიწებით.“ სამწუხაროდ, ლაოდირიკური ადვენტიზმისთვის სწორედ ისინი არ იღვიძებენ თავიანთი „გამოშტერებიდან“ მესამე ანგელოზის ხმამაღალ ძახილზე, რადგან ეს არის საკვირაო კანონი, და ეს მეტისმეტად გვიანია იმისათვის, რომ ადვენტიზმმა გაიღვიძოს. მეთერთმეტე საათის მუშაკები იღვიძებენ თავიანთი „გამოშტერებიდან“ „იმ ანგელოზის ხმამაღალ ძახილზე, რომელიც მესამე ანგელოზს უერთდება“ მალე მომავალი საკვირაო კანონის დროს. 2024 წლიდან „ჭეშმარიტებანი, რომლებიც საუკუნეების განმავლობაში უხილავი და უგულებელყოფილი იყო,“ ცეცხლად აენთო „ღვთის წმიდა სიტყვის განათებული გვერდებიდან.“

ესაია 22:22-ში ელიაკიმს ეძლევა გასაღები, ხოლო მათე 16-ში პეტრეს ეძლევა სასუფეველის გასაღებები.

დავითის სახლის გასაღებს მის მხარზე დავდებ; გააღებს და ვერავინ დაკეტავს; დაკეტავს და ვერავინ გააღებს. ესაია 22:22.

„გასაღები“ ეძლევა ფილადელფიას, რადგან ეს არის ერთადერთი სხვა ადგილი წმინდა წერილებში, სადაც მოხსენიებულია გახსნისა და დახურვის გასაღები.

ფილადელფიის ეკლესიის ანგელოზს მისწერე: ამას ამბობს წმიდა, ჭეშმარიტი, რომელსაც აქვს დავითის გასაღები, რომელიც აღებს და ვერავინ დახურავს, და ხურავს და ვერავინ აღებს: ვიცი შენი საქმენი; აჰა, დაგიდგი შენ წინაშე ღია კარი, და ვერავის ძალუძს მისი დახურვა; რადგან მცირე ძალა გაქვს, და დაიცავი ჩემი სიტყვა, და არ უარყავი ჩემი სახელი. გამოცხადება 3:7, 8.

მოჩუბარ იუდეველებთან ბოლო საუბრისას ქრისტემ წამოჭრა კითხვა, რომელზეც იუდეველებმა პასუხი ვერ გასცეს.

ხოლო როცა ფარისეველნი ერთად იყვნენ შეკრებილნი, იესომ ჰკითხა მათ და უთხრა: რას ფიქრობთ ქრისტეზე? ვისი ძეა იგი? მათ უთხრეს მას: დავითის ძე. მან უთხრა მათ: მაშ, როგორ უწოდებს მას დავითი სულით უფალს, როდესაც ამბობს: უთხრა უფალმა ჩემს უფალს: დაჯექი ჩემს მარჯვნივ, ვიდრე დავუდებდე შენს მტრებს შენს ფერხთა ქვეშ? ამიტომ, თუ დავითი მას უფალს უწოდებს, როგორღა არის იგი მისი ძე?

და ვერავინ შეძლო, ერთი სიტყვაც კი ეპასუხა მისთვის; და იმ დღიდან ველარავინ გაზედა, რომ მისთვის კიდევ რაიმე ეკითხა. მათე 22:41–46.

იუდეველებმა ვერ შეძლეს დავითისა და ქრისტეს წინასწარმეტყველური ურთიერთმიმართების გაგება, რადგან მათ აკლდათ წინასწარმეტყველური გასაღებები, რათა გაეგოთ ბიბლიური ენა — სტრიქონზე სტრიქონი. ქრისტემ იუდეველებთან თავისი ურთიერთობა დაასრულა იმით, რომ მიუთითა: მათი სიბრძნე ეფუძნებოდა მათ უუნარობას, სწორად გაეგოთ ჭეშმარიტების სიტყვა. მან აღნიშნა, რომ თუ მოსეს გაიგებდით, ქრისტესაც გაიგებდით, მაგრამ მათ არ ესმოდათ ის წერილები, რომელთა ერთგულ დაცვასა და განმტკიცებასაც თავად აცხადებდნენ.

„დავითის სახლის“ „გასაღები“ მიეცათ მილერიტებს, რომლებიც ფილადელფიის ეკლესია იყვნენ. „გასაღები“ იყო რეფორმატორული მოძრაობა, რომელიც წარმოდგენილი იყო ღია და დახურული კარებით. 1798 წლიდან 1863 წლამდე მილერიტული მოძრაობა ფილადელფიის გამოცდილებიდან ლაოდისკის გამოცდილებამდე გადავიდა, იმავდროულად კი მოძრაობიდან ეკლესიად გარდაიქმნა. კარი გაიღო და კარი დაიხურა 1844 წლის 19 აპრილს, როგორც კარი გაიღო და კარი დაიხურა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, ისე კარი გაიღო და კარი დაიხურა 1863 წელს.

ელიაკიმს ჰქონდა გასაღები, ხოლო პეტრეს მიეცა „გასაღებები“. გასაღები მხოლოდით რიცხვში აღნიშნავდა 1844 წლის დახურულ კარს.

„საწმიდრის საკითხი იყო ის გასაღები, რომელმაც გახსნა 1844 წლის იმედგაცრუების საიდუმლო. მან მხედველობის წინაშე წარმოაჩინა ჭეშმარიტების სრული, ურთიერთდაკავშირებული და ჰარმონიული სისტემა, რომელიც აჩვენებდა, რომ ღვთის ხელს წარემართა დიდი საადვენტო მოძრაობა, და, როდესაც ნათელში მოჰყავდა მისი ხალხის მდგომარეობა და საქმე, ამჟღავნებდა მათ აწმყო მოვალეობას.“ The Great Controversy, 423.

საწმიდრის თემა იყო გასაღები, რომელმაც გახსნა 1844 წლის დახშული კარი, ხოლო პეტრესაც მიეცა სასუფევლის გასაღებები.

ხოლო იესომ მიუგო და უთხრა მას: ნეტარ ხარ შენ, სიმონ ბარიონა, რადგან ხორცმა და სისხლმა კი არ გაგიცხადა ეს, არამედ ჩემმა მამამ, რომელიც ზეცაშია. და მე გეუბნები შენ: შენ ხარ პეტრე, და ამ კლდეზე ავაშენებ ჩემს ეკლესიას, და ჯოჯოხეთის ბჭენი ვერ სძლევენ მას. და მოგცემ შენ ცათა სასუფევლის გასაღებებს; და რასაც შეკრავ ქვეყანაზე, შეკრული იქნება ცაში; და რასაც გახსნი ქვეყანაზე, გახსნილი იქნება ცაში. მათე 16:17–19.

ხაზი ხაზზე, ფილადელფია, უკანასკნელი აღთქმის სასძლო, რომელიც პეტრეთი არის წარმოდგენილი, იღებს დავითის სახლის გასაღებს, ისევე როგორც ცათა სასუფევლის გასაღებებს. დავითის სახლის გასაღები არის უკანასკნელი საგანი, რომლის შესახებაც იესო ფარისევლებთან ურთიერთობდა.

ხოლო როდესაც ფარისევლები ერთად იყვნენ შეკრებილნი, იესომ ჰკითხა მათ და უთხრა: რას ფიქრობთ ქრისტეს შესახებ? ვისი ძეა იგი? მათ უთხრეს მას: დავითის ძე. მან უთხრა მათ: მაშ, როგორღა უწოდებს მას დავითი სულით უფალს, როდესაც ამბობს: უთხრა უფალმა ჩემს უფალს: დაჯექი ჩემს მარჯვნივ, ვიდრე შენს მტრებს შენს ფეხით დასადგებლად ვაქცევდე? ხოლო თუ დავითი მას უფალს უწოდებს, როგორღა არის იგი მისი ძე?

და ვერავინ შეძლო, ერთი სიტყვაც კი ეპასუხა მისთვის; და იმ დღიდან მოყოლებული ვედარავინ გაბედა მისთვის კიდევ შეკითხვის დასმა. მათე 22:41–46.

დავითისა და მისი უფლის თემა ზუსტად იმ ადგილიდან იწყება, სადაც პეტრე იწყებს ქადაგებას ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულზე, ზედა ქორწილში, მესამე საათზე. თემა, რომელმაც ფარისევლებსა და ქრისტეს შორის ურთიერთობის კარი დახურა, არის ის გასაღები, რომელიც პეტრემ გამოიყენა ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულზე ზედა ქორწილის კარის გასაღებად.

რადგან დავითი თვითონ არ ასულა ზეცაში; არამედ თავად ამბობს: „უფალმა უთხრა ჩემს უფალს: დაჯექი ჩემს მარჯვნივ, ვიდრე შენს მტრებს შენს ფეხთა ქვეშ დასადგმელად ვაქცევდე.“ ამიტომ მტკიცედ უწყოდეს ისრაელის მთელმა სახლმა, რომ ღმერთმა უფლადაც და ქრისტედაც გახადა სწორედ ის იესო, რომელიც თქვენ ჯვარს აცვით.

ეს რომ მოისმინეს, გულში მოიკვეთნენ და უთხრეს პეტრესა და დანარჩენ მოციქულებს: კაცნო მძანო, რა ვქნათ?

მაშინ პეტრემ უთხრა მათ: მოინანიეთ და ყოველი თქვენგანი მოინათლოს იესო ქრისტეს სახელით ცოდვათა მიტევებისათვის, და მიიღებთ სულიწმიდის ნიჭს. რადგან აღთქმა თქვენთვის არის, და თქვენი შვილებისათვის, და ყველა შორეულთათვისაც, რამდენსაც მოუხმობს უფალი ჩვენი ღმერთი. და მრავალი სხვა სიტყვით მოწმობდა და შეაგონებდა მათ, ეუბნებოდა: იხსენით თავები ამ უკუღმართი თაობისაგან. მაშინ მათ, ვინც სიხარულით მიიღო მისი სიტყვა, მოინათლნენ; და იმავე დღეს მათ შეემატა დაახლოებით სამი ათასი სული. საქმეები

პეტრეს ჰქონდა გასაღებები, რათა შეეკრა ან გაეხსნა, და როდესაც იგი ასე იქცეოდა, ცა თანხმობაში იყო პეტრეს მოქმედებასთან. პეტრე წარმოადგენს ღვთაებრიობისა და კაცობრიობის ერთობლივ მოქმედებას, რათა გაიხსნას ღვთის სიტყვის ჭეშმარიტებები. როდესაც ეს ჭეშმარიტებები იხსნება, ისინი ცოდნის სახით არის წარმოდგენილი.

ქრისტეს დღეებში ცოდნის გასაღები წაართვეს იმათ, ვისაც იგი უნდა სჭეროდა, რათა ძველი აღთქმის წერილებში დაფარული სიბრძნის საგანძური გაეღო. რაბინებმა და მოძღვრებმა არსებითად ცათა სასუფეველი ჩაკეტეს ღარიბთა და ტანჯულთათვის და ისინი დასაღუპად დატოვეს. თავის საუბრებში ქრისტეს მათ წინაშე ერთბაშად მრავალი რამ არ გამოუტანია, რათა მათი გონება არ აებნია. იგი ყოველ საკითხს ნათლად და მკაფიოდ წარმოადგენდა. იგი არ თავილობდა წინასწარმეტყველებებში უკვე არსებულ და ნაცნობ ჭეშმარიტებათა გამეორებას, თუ ეს მისი განზრახვისთვის, აზრთა ჩანერგვისთვის, გამოსადეგი იქნებოდა.

„ქრისტე იყო ჭეშმარიტების ყველა ძველი ძვირფასი ქვის სათავე. მტრის მოქმედებით ეს ჭეშმარიტებანი თავიანთი ადგილიდან იყო გადანაცვლებული. ისინი განშორებული იყვნენ თავიანთ ნამდვილ მდგომარეობას და შეცდომის ჩარჩოში იყვნენ ჩასმული. ქრისტეს საქმე იყო ამ ძვირფასი ქვების კვლავ მოწესრიგება და ჭეშმარიტების ჩარჩოში დამკვიდრება. ჭეშმარიტების ის პრინციპები, რომლებიც თავად მის მიერ იყო მოცემული ქვეყნიერების საკურთხეblად, სატანის მოქმედებით დამარხულიყო და, როგორც ჩანდა, აღმოფხვრილიყო. ქრისტემ ისინი იხსნა შეცდომის ნამსხვრევებიდან, მიანიჭა მათ ახალი, ცოცხალი ძალა და უბრძანა, ებრწყინათ როგორც ძვირფას სამკაულებს და მტკიცედ მდგარიყვნენ უკუნისამდე.

„ქრისტეს თავად შეეძლო გამოეყენებინა ყოველი ეს ძველი ჭეშმარიტება ისე, რომ უმცირესი ნამცეციც არ ესესხა, რადგან ყოველივე ისინი მანვე წარმოშვა. მან ჩაანერგა ისინი ყოველი თაობის გონებასა და აზრებში, ხოლო როდესაც ჩვენს სამყაროში მოვიდა, მან თავიდან დააღაგა და სიცოცხლე შთაბერა იმ ჭეშმარიტებებს, რომლებიც მკვდრად იყო ქცეული, რითაც ისინი უფრო ძლევაძმოსილად წარმოაჩინა მომავალი თაობების სასარგებლოდ. სწორედ იესო ქრისტეს ჰქონდა ძალა, ეხსნა ჭეშმარიტებები ნაგვისგან და კვლავ მიეცა ისინი სამყაროსთვის თავიანთ თავდაპირველ სიახლესა და ძალაზე მეტადაც კი.“

Manuscript Releases, ტომი 13, 240, 241.

პეტრეს გასაღებები იყო შებოჰვისა და გახსნისთვის, და პეტრე წარმოადგენს უკანასკნელ ქრისტიანულ სასძლოს, რომელიც არის ას ორმოცდაოთხი ათასი. პეტრეს შებოჰვის უწყება, როგორც იგი წარმოდგენილია ას ორმოცდაოთხი ათასის მოწმობაში, არის დაბეჭდვა. პეტრეს გახსნის უწყება ას ორმოცდაოთხი ათასის მოწმობაში არის მესამე ვაიის ისლამი.

„შემდეგ ვიხილე მესამე ანგელოზი. ჩემმა მხლებელმა ანგელოზმა თქვა: „საშინელია მისი საქმე. დიადშემადრწუნებელია მისი მისია. ეს არის ის ანგელოზი, რომელმაც უნდა გამოარჩიოს ხორბალი ღვარძლისგან და დაბეჭდოს, ანუ შეკრას, ხორბალი

ზეციური საუნჯისთვის. ამ საგნებმა უნდა მოიცვან მთელი გონება, მთელი ყურადღება.”“ Early Writings, 119.

შეკრული ხორბალი წარმოდგენილია ორმოცდამეათედის პირველნაყოფთა ხორბლის შესაწირავით, რომელიც, როგორც შესარხევი შესაწირავი, წარმოადგენდა ას ორმოცდაოთხი ათასის დროშის აღმართვას. ღვთის ხალხის დაბეჭდვა არის პეტრეს შინაგანი უწყება, რომელიც ხდება მესამე ვაების ისლამის ისტორიის განმავლობაში, რომელიც თანდათან იხსნება 9/11-იდან მოყოლებული.

ამის შემდეგ ვიხილე ოთხი ანგელოზი, რომლებიც იდგნენ ქვეყნის ოთხივე კუთხეზე და აკავებდნენ ქვეყნის ოთხ ქარს, რათა ქარს არ დაეებრა არც ქვეყანაზე, არც ზღვაზე და არც ერთ ხეზე. და ვიხილე სხვა ანგელოზი, ამომავალი აღმოსავლეთიდან, რომელსაც ჰქონდა ცოცხალი ღმერთის ბეჭედი; და ხმამაღალი ხმით შეჰღაღადა ოთხ ანგელოზს, რომელთაც მიცემული ჰქონდათ ძალაუფლება, ევნოთ ქვეყნისთვის და ზღვისთვის, და თქვა: ნუ ავნებთ ქვეყანას, ნურც ზღვას და ნურც ხეებს, ვიდრე ჩვენი ღმერთის მსახურებს შუბლზე არ დავასვამთ ბეჭედს. გამოცხადება 7:1–3.

ის ოთხი ქარი, რომლებიც შეკავებულნი იყვნენ ღვთის ხალხის დაბეჭდვის დროს, 9/11-ზე იქნენ გაშვებულნი, ხოლო შემდეგ შეზღუდულნი იქნენ უმცროსი ჯორჯ ბუშის მიერ. პეტრეს გარეგანი უწყება არის ისლამი, ხოლო გათავისუფლება და შეკავება, თუ ისლამი არის გარეგანი უწყება, წარმოადგენს იმ გარეგან უწყებას, რომელიც გადის დაბეჭდვის მთელ პერიოდში. პეტრეს ადამიანურობა შეერთებულია ღვთაებრიობასთან, რადგან მისთვის მიცემული გასაღებები წარმოადგენენ ზეცასა და დედამიწას შორის თანხმობას.

ამ კვლევას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

ბოროტის წყვდიადი გარს ეხვევა მათ, ვინც ლოცვას უგულებელყოფს. მტრის ჩურჩულით ნათქვამი ცდუნებანი მათ ცოდვისკენ იზიდავს; და ეს ყველაფერი იმიტომ ხდება, რომ ისინი არ სარგებლობენ იმ უპირატესობებით, რომლებიც ღმერთმა მათ ლოცვის ღვთიურ დანიშნულებაში მიანიჭა. რატომ უნდა იყვნენ ღვთის ძენი და ასულნი ლოცვისადმი მოუწოდებელნი, როდესაც ლოცვა არის გასაღები რწმენის ხელში, რათა გაიღოს ზეცის საუნჯე, სადაც ყოვლისშემძლეობის უსაზღვრო საგანძურნი ინახება? განუწყვეტელი ლოცვისა და გულმოდგინე ფხიზლობის გარეშე ჩვენ საფრთხეში ვართ, რომ გავხდეთ დაუდევარნი და გადავუხვიოთ სწორ გზას. მოწინააღმდეგე განუწყვეტელი ცდილობს, შეაფერხოს გზა მადლის ტახტისკენ, რათა მხურვალე ვედრებითა და რწმენით არ მივიღოთ მადლი და ძალა ცდუნებისათვის წინააღმდეგობის გასაწევად.

არსებობს გარკვეული პირობები, რომელთა საფუძველზეც შეგვიძლია ველოდეთ, რომ ღმერთი მოისმენს და უპასუხებს ჩვენს ლოცვებს. ერთ-ერთი პირველი ამათგან ის არის, რომ ვგრძნობდეთ ჩვენი მხრიდან მისგან დახმარების საჭიროებას. მან აღგვითქვა: „წყალს დავასხამ მწყურვალზე და ნაკადებს — გამშრალ მიწაზე.“ ესაია 44:3. მათ, ვინც სიმაღლისთვის შივიან და სწყურიათ, ვისაც ღმერთი სწადია, შეუძლიათ დარწმუნებულნი იყვნენ, რომ აღივსებიან. გული ღია უნდა იყოს სულის

ზემოქმედების მიმართ, თორემ ღვთის კურთხევა ვერ მიიღება.

„ჩვენი დიდი საჭიროება თვითონვე არის არგუმენტი და ჩვენი სახელით უმჭევრმეტყველესად შუამდგომლობს. მაგრამ უფალს უნდა შევევედროთ, რათა ეს ყველაფერი ჩვენთვის მოიმოქმედოს. იგი ამბობს: „ითხოვეთ და მოგეცემათ“. და „მან, ვინც თავისი საკუთარი ძე არ დაინდო, არამედ ყველა ჩვენგანისთვის გასწირა იგი, ნუთუ მასთან ერთად ყველაფერსაც უსასყიდლოდ არ მოგვანიჭებს?“ მათე 7:7; რომაელთა 8:32.

„თუ ჩვენს გულებში უსამართლობას ვუფრთხილდებით, თუ რომელიმე ცნობილ ცოდვას ვეკვრით, უფალი არ მოგვისმენს; მაგრამ მონანიე, შემუსვრილი სულის ღოცვა ყოველთვის მიიღება. როდესაც ყველა ცნობილი შეცდომა გამოსწორებულია, შეგვიძლია გვწამდეს, რომ ღმერთი უპასუხებს ჩვენს სათხოვარს. ჩვენი საკუთარი ღირსება ვერასოდეს მოგვიპოვებს ღვთის კეთილგანწყობას; იესოს ღირსებაა, რომელიც გვიხსნის, მისი სისხლია, რომელიც განგვწმენდს; თუმცა ჩვენც გვაქვს საქმე შესასრულებელი, რათა შევესაბამოთ მიღების პირობებს.

„გაბატონებული ღოცვის კიდევ ერთი ელემენტია რწმენა. „ვინც ღმერთთან მიდის, უნდა სწამდეს, რომ იგი არის და რომ იგი აჯილდოებს მათ, ვინც გულმოდგინედ ეძიებს მას.“ ებრაელთა 11:6. იესომ უთხრა თავის მოწაფეებს: „ყველაფერი, რასაც ითხოვთ ღოცვისას, ირწმუნეთ, რომ მიიღეთ, და მოგეცემათ.“ მარკოზი 11:24. ვიღებთ კი მის სიტყვას ისე, როგორც არის?“ ნაბიჯები ქრისტესკენ, 94–96.

„აქ არის გაკვეთილი იმ ახალგაზრდა კაცთათვის, რომელნიც თავს ღმერთის მსახურებად აცხადებენ, მის უწყებას ატარებენ და საკუთარ თვალში ამაღლებულნი არიან. მათ თავიანთ გამოცდილებაში ვერაფერს პოულობენ ისეთ გამორჩეულს, როგორიც ელიას ჰქონდა, თუმცა თავს მაღლა აყენებენ იმ მოვალეობათა შესრულებაზე, რომლებიც მათთვის მდაბიოდ ჩანს. ისინი არ ჩამოვლენ თავიანთი სამსახურებრივი ღირსების სიმაღლიდან, რათა საჭირო სამსახური გასწიონ, რადგან ეშინიათ, რომ მსახურის საქმეს შეასრულებენ. ყოველ ასეთმა ელიას მაგალითისაგან უნდა ისწავლოს. მისმა სიტყვამ სამი წლის განმავლობაში ზეცის საუნჯენი — ცვარი და წვიმა — დედამიწისათვის დაკეტა. მხოლოდ მისი სიტყვა იყო გასაღები, რომლითაც ზეცა იღებოდა და წვიმის თქემები მოედინებოდა. ღმერთმა პატივი მიაგო მას, როდესაც მან თავისი უბრალო ღოცვა აღავლინა მეფისა და ისრაელის ათასეულთა წინაშე, რაზედაც პასუხად ციდან ცეცხლი ელვარედ გადმოსკდა და მსხვერპლშეწირვის სამსხვერპლოზე ცეცხლი ააგზნო. მისმა ხელმა აღასრულა ღმერთის სამართალი, როცა ბაალის რვაას ორმოცდაათი მღვდელი დახოცა; და მაინც, დღის დამქანცველი შრომისა და უაღრესად შესანიშნავი გამარჯვების შემდეგ, ის, ვისაც შეეძლო ღრუბლების, წვიმისა და ციდან ცეცხლის მოყვანა, მზად იყო, მდაბიოს სამსახური შეესრულებინა და აჰაბის ეტლის წინ ერბინა სიბზნელეში, ქარსა და წვიმაში, რათა ემსახურა იმ ხელმწიფისთვის, რომლის პირისპირ მხილებასაც მისი ცოდვებისა და დანაშაულების გამო არ შეუშინდა. მეფე კარიბჭეში შევიდა. ელიამ თავისი მოსასხამი შემოიხვია და შიშველ მიწაზე დაწვა.“ Testimonies, volume 3, 287.